

Het geheime dagboek van miss Miranda

Julia Quinn bij Boekrij:

Bridgerton

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Voor altijd en eeuwig

Rokesby

De onuitstaanbare erfgenaam

Een officier en een heer

Haar rots in de branding

Een onverstandig huwelijk

Smythe-Smith

Een onverwacht duet

Een valse noot

Een gevoelige snaar

Een prachtig slotakkoord

Bevelstoke

Het geheime dagboek van miss Miranda

boekrij.nl

juliaquinn.com

*Julia
Quinn*

HET GEHEIME
DAGBOEK VAN
MISS MIRANDA

Vertaald door Karin Breuker

ISBN 978-90-492-0623-9
ISBN 978-94-023-2592-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6884-4 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Secret Diaries of Miss Miranda Cheever*
Vertaling: Karin Breuker
Omslagontwerp: Bij Barbara
Omslagbeeld: Ilina Simeonova © Trevillion
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2007 Julie Cotler Pottinger
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uit het dagboek van miss Miranda Cheever

8 juni 1819

Mij is verteld dat bepaalde society-mama's de indruk hebben dat Turner romantische gevoelens voor me koestert. Dit zou reden zijn voor grote feestvreugde als:

1. Het waar zou zijn.
2. Hij niet had gelachen toen hij van het gerucht hoorde.
3. Zijn moeder niet haar hoofd had geschud en gezegd: 'Ik heb ze echt geprobeerd te vertellen dat het onmogelijk is.'
4. Hij daar niet op had geantwoord: 'Miranda is beslist het minst onuitstaanbare meisje in Londen.'
5. Hij daarna niet naar me had gegrijnsd, alsof ik dat als een compliment moest opvatten.

Ik lachte natuurlijk, want hij maakte overduidelijk een grapje, en ik zou waarschijnlijk dankbaar moeten zijn dat hij mij als een goede vriendin beschouwt, die hij mag plagen.

Maar ik wil niet zijn vriendin zijn.

Ik wil veel meer zijn dan dat.

Voor alle mensen die bij Friendly's goede fooien hebben
gegeven, waardoor ik kon sparen voor mijn eerste computer,
een Mac SE. (Zonder harddrive – bedankt, pap!)

En voor Paul, ook al is hij nooit zijn belofte nagekomen om
genoemde computer in een vissenkomp te veranderen.

Proloog

Op tienjarige leeftijd vertoonde miss Miranda Cheever geen tekenen van Grote Schoonheid. Haar haar was betreurenswaardig bruin, evenals haar ogen. En haar benen, die ongewoon lang waren, weigerden bewegingen te leren die in de verste verte elegant genoemd konden worden. Haar moeder merkte vaak op dat ze met rare sprongen door het huis liep.

Helaas voor Miranda hechtte de samenleving waarin zij was geboren enorm aan vrouwelijk uiterlijk. En hoewel ze pas tien was, wist ze dat ze in dit opzicht tekortschoot vergeleken bij de meeste andere meisjes in de buurt. Kinderen hebben er een handje van om zulke dingen te weten te komen, meestal via andere kinderen.

Precies zoiets vervelends deed zich voor tijdens het feestje ter gelegenheid van de elfde verjaardag van lady Olivia en de hooggeboren Winston Bevelstoke, tweelingen van de graaf en gravin van Rudland. Miranda woonde dicht bij Haverbreaks, het voorvaderlijk huis van de Rudlands nabij Ambleside, in het Lake District van Cumberland. Altijd wanneer Olivia en Winston daar verbleven, kreeg Miranda samen met hen les. Ze waren een onafscheidelijk drietal geworden en speelden zelden met de andere kinderen in de omgeving, van wie de meesten bijna een uur verderop woonden.

Maar zo'n keer of tien per jaar, met name op verjaardagen, kwamen alle kinderen van de adellijke en gegoede families uit

de streek bij elkaar. Dat was de reden waarom lady Rudland een niet erg ladylike gekreun liet horen: achttien deugnieten kwamen met modderige voeten haar zitkamer binnen rennen, nadat het feestje van de tweeling in de tuin was verstoord door regen.

‘Je hebt modder op je wang, Livvy,’ zei Miranda, en ze stak haar hand uit om het weg te vegen.

Olivia slaakte een diepe, vermoeide zucht. ‘Dan kan ik maar beter naar de badkamer gaan. Ik wil niet dat mama me zo ziet. Zij gruwelt van vuil, en ik gruwel ervan om van haar te horen hoe erg ze ervan gruwelt.’

‘Ik zie niet in hoe ze tijd zou moeten vinden om zich druk te maken over een beetje modder op jouw gezicht als het hele tapijt er vol mee ligt.’ Miranda wierp een blik op William Evans, die zich met een oorlogskreet op de sofa liet vallen. Ze tuitte haar lippen om niet te glimlachen. ‘En de meubels.’

‘Ik kan er toch maar beter iets aan gaan doen.’

Olivia glipte de kamer uit en liet Miranda bij de deuropening achter. Miranda stond het tumult even in zich op te nemen, volkomen tevreden met haar gebruikelijke positie als toeschouwer, toen ze vanuit haar ooghoek iemand dichterbij zag komen.

‘Wat heb jij meegenomen voor Olivia’s verjaardag, Miranda?’

Miranda draaide zich om en zag Fiona Bennet voor zich staan, in een mooie witte jurk met een roze sjerp. ‘Een boek,’ antwoordde ze. ‘Olivia houdt van lezen. Wat heb jij meegebracht?’

Fiona hield een fleurig beschilderde doos omhoog, dichtgebonden met een zilveren koord. ‘Een verzameling linten. Zijde en satijn en zelfs fluweel. Wil je ze zien?’

‘O, maar ik wil de verpakking niet lelijk maken.’

Fiona haalde haar schouders op. ‘Je hoeft alleen maar het koord voorzichtig los te maken. Ik doe het elke kerst.’ Ze schoof het koord eraf en tilde het deksel op.

Miranda hield haar adem in. Op het zwarte fluweel van de doos lagen zeker twintig linten, allemaal zorgvuldig gestrikt. ‘Ze zijn prachtig, Fiona. Mag ik er een bekijken?’

Fiona kneep haar ogen tot spleetjes.

‘Ik heb geen modder aan mijn handen. Zie je wel?’ Miranda hield haar handen omhoog ter inspectie.

‘O, vooruit dan maar.’

Miranda pakte een violetkleurig lint uit de doos. Het satijn voelde verrukkelijk glad en zacht in haar handen. Ze hield de strik koket bij haar haar. ‘Wat vind je ervan?’

Fiona rolde met haar ogen. ‘Geen violet, Miranda. Iedereen weet dat dat alleen staat bij blond haar. De kleur valt bijna weg tegen het bruin. Deze is echt niks voor jou.’

Miranda gaf haar de strik terug. ‘Welke kleur staat wel mooi bij bruin haar? Groen? Mijn mama heeft bruin haar en ik heb haar weleens groene linten zien dragen.’

‘Groen zou er wel mee door kunnen, denk ik. Maar het staat mooier bij blond haar. Alles staat beter bij blond haar.’

Miranda voelde verontwaardiging in zich opvlammen. ‘Nou, ik weet niet wat jij dan gaat doen, Fiona, want jouw haar is net zo bruin als dat van mij.’

Fiona deinsde gepikeerd terug. ‘Dat is niet waar!’

‘Welles!’

‘Nietes!’

Miranda boog zich naar voren en kneep haar ogen dreigend tot spleetjes. ‘Je moet maar eens goed in de spiegel kijken als je thuiskomt, Fiona, want jouw haar is níét blond.’

Fiona stopte het violetkleurige lint terug in de doos en deed

met een klap het deksel dicht. ‘Nou, vroeger was ik wel blond, en jij bent nooit blond geweest. Bovendien is mijn haar lichtbruin, en iedereen weet dat dat beter is dan donkerbruin. Zoals dat van jou.’

‘Er is niks mis met donkerbruin haar!’ protesteerde Miranda. Maar ze wist al dat het grootste deel van Engeland dat niet met haar eens was.

‘En trouwens,’ voegde Fiona er hatelijk aan toe, ‘jij hebt dikke lippen!’

Miranda’s hand vloog naar haar mond. Ze wist dat ze niet mooi was, ze wist dat ze zelfs niet knap kon worden genoemd. Maar ze had nog nooit gemerkt dat er iets mis was met haar lippen. Ze keek op naar het gniffelende meisje. ‘Jij hebt sproeten!’ barstte ze uit.

Fiona deinsde terug alsof ze een klap in haar gezicht had gekregen. ‘Sproeten vervagen. Die van mij zijn verdwenen voordat ik achttien ben. Mijn moeder doet er elke avond citroensap op.’ Ze snoof verachtelijk. ‘Maar voor jou is er geen remedie, Miranda. Jij bent lelijk.’

‘Dat is ze niet!’

De meisjes draaiden zich allebei om en zagen Olivia staan, die was teruggekomen uit de badkamer.

‘O, Olivia,’ zei Fiona. ‘Ik weet dat je bevriend bent met Miranda omdat ze zo dichtbij woont en samen met jou les krijgt, maar je moet toegeven dat ze niet erg knap is. Mijn mama zegt dat ze nooit een man krijgt.’

Olivia’s ogen fonkelden gevaarlijk. De enige dochter van de graaf van Rudland was buitengewoon loyaal, en Miranda was haar beste vriendin. ‘Miranda krijgt een betere man dan jij, Fiona Bennet! Haar vader is een baronet en jouw vader is maar een gewone meneer.’

‘Het maakt weinig uit of je de dochter van een baronet bent, tenzij je knap of rijk bent,’ verklaarde Fiona, duidelijk woorden herhalend die ze thuis had gehoord. ‘En Miranda is geen van beide.’

‘Hou je mond, stommerd!’ riep Olivia uit, en ze stampte op de grond. ‘Dit is mijn verjaardagsfeestje, en als je niet aardig kunt zijn, ga je maar weg!’

Fiona slikte. Ze wist wel beter dan Olivia tegen zich in het harnas te jagen, wier ouders de hoogste positie in de wijde omgeving hadden. ‘Het spijt me, Olivia,’ mompelde ze.

‘Je hoeft mij niet je excuses aan te bieden. Doe dat maar bij Miranda.’

‘Het spijt me, Miranda.’

Miranda hield haar mond, totdat Olivia haar ten slotte een schop gaf. ‘Excuses aanvaard,’ zei ze onwillig.

Fiona knikte en rende weg.

‘Ik kan niet geloven dat je haar een stommerd noemde,’ zei Miranda.

‘Je moet voor jezelf leren opkomen, Miranda.’

‘Ik kwam prima voor mezelf op voordat jij erbij kwam, Livvy. Ik deed het alleen niet zo hard.’

Olivia zuchtte. ‘Mama zegt dat ik geen greintje zelfbeheersing of gezond verstand heb.’

‘Dat is waar,’ beaamde Miranda.

‘Miranda!’

‘Het is gewoon zo, dat heb je niet. Maar toch hou ik van je.’

‘En ik hou ook van jou, Miranda. En zit niet in over die stomme Fiona. Als je groot bent kun je trouwen met Winston en dan worden we echt zusjes.’

Miranda keek de kamer door en nam Winston met een bedenkelijke blik op. Hij trok een klein meisje aan haar haar. ‘Ik

weet het niet,' zei ze aarzelend. 'Ik weet niet of ik wel met Winston wil trouwen.'

'Onzin. Het zou perfect zijn. Trouwens, kijk, hij heeft net punch op Fiona's jurk gemorst.'

Miranda grijnsde.

'Kom mee,' zei Olivia, en ze pakte haar hand. 'Ik wil mijn cadeautjes openmaken. Ik beloof dat ik het hardste zal gillen van blijdschap als ik aan het jouwe toe ben.'

De twee meisjes liepen de kamer weer in en Olivia en Winston maakten hun pakjes open. Gelukkig (vond lady Rudland) waren ze klokslag vier uur klaar, het tijdstip waarop het de bedoeling was dat de kinderen naar huis gingen. Geen enkel kind werd door bedienden opgehaald. Een uitnodiging op Haverbreaks werd beschouwd als een grote eer, en geen van de ouders wilde de kans mislopen een babbeltje te maken met de graaf en de gravin. Geen van de ouders, behalve dan die van Miranda. Om vijf uur zat ze nog steeds in de zitkamer met Olivia de verjaardagsbuit te inspecteren.

'Ik begrijp niet wat er met je ouders aan de hand is, Miranda,' zei lady Rudland.

'O, ik wel,' antwoordde Miranda opgewekt. 'Mama is naar Schotland vertrokken om haar mama te bezoeken, en ik weet zeker dat papa me vergeten is. Dat doet hij vaker als hij met een manuscript bezig is. Hij vertaalt vanuit het Grieks.'

'Dat weet ik.' Lady Rudland glimlachte.

'Het óude Grieks.'

'Dat weet ik,' zei lady Rudland met een zucht. Dit was niet de eerste keer dat sir Rupert Cheever vergat waar zijn dochter was. 'Tja, je zult toch op de een of andere manier naar huis moeten.'

'Ik kan wel met haar meegaan,' stelde Olivia voor.

'Winston en jij moeten jullie nieuwe speelgoed opruimen en

bedankbriefjes schrijven. Als jullie dat vanavond niet doen, weten jullie niet meer wat jullie van wie hebben gekregen.'

'Maar u kunt Miranda niet met een bediende naar huis sturen. Dan heeft ze niemand om mee te praten.'

'Ik kan met de bediende praten,' zei Miranda. 'Thuis praat ik ook altijd met ze.'

'Niet met die van ons,' fluisterde Olivia. 'Die zijn stijf en stil en kijken altijd afkeurend naar me.'

'Meestal verdien je het dat er afkeurend naar je wordt gekeken,' merkte lady Rudland op, terwijl ze haar dochter liefdevol over haar hoofd streek. 'Ik heb een leuke verrassing voor je, Miranda. Waarom vragen we Nigel niet om je naar huis te brengen?'

'Nigel!' gilde Olivia. 'Miranda, geluksvogel die je bent.'

Miranda trok haar wenkbrauwen op. Ze had Olivia's oudere broer nog nooit ontmoet. 'Dat is goed,' zei ze langzaam. 'Ik vind het leuk om hem eindelijk te ontmoeten. Je hebt het zo vaak over hem, Olivia.'

Lady Rudland gaf een dienstmeisje opdracht hem te gaan halen. 'Heb je hem nog nooit ontmoet, Miranda? Wat vreemd. Nou ja, hij is meestal alleen met Kerstmis thuis, en jullie gaan met de feestdagen altijd naar Schotland. Ik moest dreigen hem te onterven als hij niet thuiskwam voor de verjaardag van de tweeling. En dan nog had hij geen zin om bij het feestje te zijn, uit angst dat een van de mama's hem aan een tienjarige zou proberen te koppelen.'

'Nigel is negentien en een erg aantrekkelijke huwelijkskandidaat,' zei Olivia zakelijk. 'Hij is een burggraaf. En hij is erg knap. Hij lijkt op mij.'

'Olivia!' zei lady Rudland afkeurend.

'Nou, het is zo, mama. Als ik een jongen was, zou ik erg knap zijn.'

‘Je bent als meisje ook erg knap, Livvy,’ zei Miranda loyaal, terwijl ze een tikje jaloers naar de blonde lokken van haar vriendin keek.

‘Jij ook. Hier, je mag een van stomme Fiona’s linten uitkiezen. Ik heb ze toch niet allemaal nodig.’

Miranda glimlachte om haar leugen. Olivia was zo’n goede vriendin. Ze keek naar de linten en koos eigenwijs die van violet satijn. ‘Dank je wel, Livvy. Ik zal hem maandag in doen naar de les.’

‘Had u geroepen, moeder?’

Bij het horen van de diepe stem draaide Miranda haar hoofd naar de deuropening en haar adem stakte bijna in haar keel. Daar stond het schitterendste schepsel dat ze ooit had gezien. Olivia had gezegd dat Nigel negentien was, maar Miranda zag onmiddellijk de man in hem die hij al was. Zijn schouders waren prachtig breed en de rest van zijn lichaam was slank en stevig. Zijn haar was donkerder dan dat van Olivia, maar er liep hier en daar een vleugje goud doorheen waaraan je kon zien dat hij veel tijd buiten in de zon doorbracht. Maar het mooiste aan hem, stelde Miranda meteen vast, waren zijn ogen, die net als die van Olivia helderblauw waren. En ze twinkelden ook even ondeugend.

Miranda glimlachte. Haar moeder zei altijd dat je aan de ogen kon zien hoe iemand was, en Olivia’s broer had heel goede ogen.

‘Nigel, zou jij zo vriendelijk willen zijn Miranda naar huis te begeleiden?’ vroeg lady Rudland. ‘Haar vader lijkt te zijn opgehouden.’

Miranda vroeg zich af waarom hij ineenkromp toen ze zijn naam zei.

‘Zeker, moeder. Olivia, heb je een fijn feestje gehad?’

‘Geweldig.’

‘Waar is Winston?’

Olivia haalde haar schouders op. ‘Weg. Hij is met de sabel aan het spelen die hij van Billy Evans heeft gekregen.’

‘Geen echte, hoop ik.’

‘God sta ons bij als dat wel zo is,’ merkte lady Rudland op. ‘Goed, Miranda, laten we zorgen dat je thuiskomt. Volgens mij hangt je mantel in de kamer hiernaast.’ Ze verdween door de deuropening en kwam even later weer tevoorschijn met Miranda’s praktische bruine jas.

‘Zullen we dan maar gaan, Miranda?’ Het goddelijke wezen stak zijn hand naar haar uit.

Miranda trok snel haar jas aan en legde haar hand in de zijne. Hemels!

‘Ik zie je maandag!’ riep Olivia. ‘En maak je geen zorgen over wat Fiona zei. Ze is gewoon een stommerd.’

‘Olivia!’

‘Nou, het is gewoon zo, mama. Ik wil niet meer dat ze hier komt.’

Miranda glimlachte terwijl ze zich door Olivia’s broer de gang door liet voeren. De stemmen van Olivia en lady Rudland stierven langzaam weg. ‘Heel erg bedankt dat je me naar huis brengt, Nigel,’ zei ze zacht.

Hij kromp weer ineen.

‘Het... het spijt me,’ zei ze snel. ‘Ik hoor “milord” te zeggen, hè? Het komt doordat Olivia en Winston je altijd bij je voor- naam noemen, en ik...’ Ze richtte haar ogen ongelukkig op de grond. Ze was pas twee minuten in zijn stralende gezelschap, en nu al had ze een blunder begaan.

Hij bleef staan en boog zich naar haar toe, zodat ze zijn gezicht kon zien. ‘Laat dat “milord” maar zitten, Miranda. Ik zal je een geheim vertellen.’

Miranda's ogen werden groot en ze vergat adem te halen.

'Ik verfoei mijn voornaam.'

'Dat is niet echt een geheim, Nig... milord bedoel ik, of hoe je ook maar genoemd wilt worden. Elke keer als je moeder je zo noemt, krimp je ineen.'

Hij keek glimlachend op haar neer. Iets had zijn hart geraakt toen hij dit kleine meisje met haar te ernstige gezichtje met zijn ontembare zusje zag spelen. Ze zag er een beetje ongewoon uit, maar haar grote, expressieve ogen hadden iets heel bekoorlijks.

'Hoe heet je dan wel?' vroeg Miranda.

Hij glimlachte om haar directheid. 'Turner.'

Even dacht hij dat ze misschien niet zou reageren. Ze stond daar alleen maar, volkomen roerloos, op het knippen van haar ogen na. Maar toen, alsof ze eindelijk tot een conclusie was gekomen, zei ze: 'Dat is een leuke naam. Een beetje raar, maar ik vind het leuk.'

'Veel beter dan Nigel, vind je niet?'

Miranda knikte. 'Heb je hem zelf uitgekozen? Ik heb vaak gedacht dat mensen zelf hun naam zouden moeten uitkiezen. Ik denk dat de meeste mensen iets anders zouden kiezen dan de naam die ze hebben.'

'En wat zou jij kiezen?'

'Ik weet het niet zeker, maar niet Miranda. Iets eenvoudigers, denk ik. Mensen verwachten iets anders van een Miranda en zijn bijna altijd teleurgesteld wanneer ze mij ontmoeten.'

'Onzin,' zei Turner kortaf. 'Jij bent een perfecte Miranda.'

Ze straalde. 'Dank je wel, Turner. Mag ik je Turner noemen?'

'Natuurlijk. En ik heb de naam niet zelf uitgekozen, vrees ik. Het is maar een eretitel. Burggraaf Turner. Sinds Eton gebruik ik die naam in plaats van Nigel.'

‘O. Hij past bij je, vind ik.’

‘Dank je wel,’ zei hij plechtig, volkomen in de ban van dit ernstige kind. ‘Kom, geef me je hand maar weer, dan gaan we.’

Hij stak haar zijn linkerhand toe. Miranda verplaatste snel het lint van haar rechter- naar haar linkerhand.

‘Wat is dat?’

‘Dit? O, een lint. Fiona Bennet heeft er een stuk of twintig aan Olivia gegeven, en Olivia zei dat ik er een mocht hebben.’

Turner kniep zijn ogen een klein beetje dicht toen hij zich Olivia’s afscheidswaarden herinnerde. *Maak je geen zorgen over wat Fiona zei.* Hij pakte het lint uit haar hand. ‘Linten horen volgens mij in haren thuis.’

‘O, maar hij kleurt niet bij mijn jurk,’ protesteerde Miranda zwakjes. Hij had hem al boven op haar hoofd bevestigd. ‘Hoe staat hij?’ fluisterde ze.

‘Geweldig.’

‘Echt?’ Ze zette grote ogen op en keek hem bedenkelijk aan.

‘Echt. Ik heb altijd gevonden dat violette linten extra mooi staan bij bruin haar.’

Miranda werd ter plekke verliefd. Het gevoel was zo intens dat ze helemaal vergat hem voor het compliment te bedanken.

‘Zullen we gaan?’ zei hij.

Ze knikte. Ze vertrouwde haar stem niet.

Ze liepen het huis door naar de stallen. ‘Ik dacht erover om te paard te gaan,’ zei Turner. ‘Het is een veel te mooie dag voor een rijtuig.’

Miranda knikte weer. Het was ongewoon warm voor maart.

‘Je kunt Olivia’s pony nemen. Dat vindt ze vast niet erg.’

‘Livy heeft geen pony,’ zei Miranda, die eindelijk haar stem terugvond. ‘Ze heeft nu een merrie. Ik heb er thuis ook een. We zijn geen kleine kinderen, hoor.’

Turner onderdrukte een glimlach. ‘Nee, dat zie ik. Wat dom van me. Ik dacht niet goed na.’

Even later waren hun paarden gezadeld en begonnen ze aan de rit van vijftien minuten naar het huis van de Cheevers. Miranda zei de eerste minuut of zo niets, zo volmaakt gelukkig dat ze het moment niet met woorden wilde bederven.

‘Heb je het leuk gehad op het feestje?’ vroeg Turner ten slotte. ‘O, ja. Het meeste was heerlijk.’

‘Het meeste?’

Hij zag haar ineenkrimpen. Blijkbaar was ze niet van plan geweest zoveel los te laten. ‘Nou,’ zei ze langzaam. Ze beet even op haar lip en vervolgde toen: ‘Een van de meisjes zei iets onaardigs tegen me.’

‘O?’ Hij besloot wijselijk niet door te vragen.

Daar deed hij kennelijk goed aan, want toen ze sprak, deed ze hem denken aan zijn zus: ze keek met een open blik naar hem op en de woorden stroomden over haar lippen. ‘Het was Fiona Bennet,’ zei ze vol walging. ‘Olivia noemde haar een stommerd, en ik moet zeggen dat ik het niet erg vond dat ze dat deed.’

Turner hield zijn gezicht zorgvuldig in de plooi. ‘Ik vind dat ook niet erg, als Fiona onaardige dingen tegen je zei.’

‘Ik weet wel dat ik niet knap ben,’ barstte Miranda uit. ‘Maar het is verschrikkelijk onbeleefd, om niet te zeggen in- en ingemeen, om dat te zeggen.’

Turner keek haar even zwijgend aan. Hij wist niet goed hoe hij het meisje moest troosten. Ze was niet mooi, dat was waar, en als hij zou beweren dat ze dat wel was, zou ze hem niet geloven. Maar ze was niet lelijk. Ze was alleen... een beetje ongevoel.

Het werd hem echter bespaard iets te moeten zeggen door Miranda’s volgende opmerking.

‘Het komt door dat bruine haar, denk ik.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Het is helemaal niet in de mode,’ legde Miranda uit. ‘En bruine ogen ook niet. En ik ben veel te mager, en mijn gezicht is te lang, en ik ben veel te bleek.’

‘Nou, dat is allemaal waar,’ zei Turner.

Miranda draaide zich naar hem toe en keek hem met grote, treurige ogen aan.

‘Je hebt inderdaad bruin haar en bruine ogen. Dat valt niet te ontkennen.’ Hij hield zijn hoofd een beetje schuin en deed alsof hij haar grondig inspecteerde. ‘Je bent nogal dun en je gezicht is inderdaad een beetje lang. En je bent ontegenzeggelijk bleek.’

Haar lippen trilden en Turner kon het niet over zijn hart verkrijgen om haar nog langer te plagen. ‘Maar toevallig geef ik de voorkeur aan dames met bruin haar en bruine ogen.’

‘Niet!’

‘Jawel. Is altijd al zo geweest. En ik houd ook van dames die dun zijn, en bleek.’

Miranda nam hem achterdochtig op. ‘En wat vind je van lange gezichten?’

‘Nou, ik moet toegeven dat ik daar nooit veel over heb nagedacht, maar ik heb beslist geen hekel aan een lang gezicht.’

‘Fiona Bennet zei dat ik dikke lippen heb,’ zei ze bijna uitdagend.

Turner verbeet een glimlach.

Ze slaakte een diepe zucht. ‘Het was me nooit eerder opgevallen dat ik dikke lippen had.’

‘Zo dik zijn ze niet.’

Ze wierp hem een behoedzame blik toe. ‘Dat zeg je alleen maar om me op te vrolijken.’

‘Ik wil je inderdaad graag opvrolijken, maar daarom zei ik het

niet. En een volgende keer dat Fiona Bennet zegt dat je dikke lippen hebt, zeg je maar dat ze het mis heeft. Je hebt volle lippen.'

'Wat is het verschil?' Ze keek hem geduldig aan, met een ernstige blik in haar donkere ogen.

Turner haalde diep adem. 'Nou,' zei hij aarzelend. 'Dikke lippen zijn onaantrekkelijk. Volle lippen niet.'

'O.' Dat leek haar tevreden te stemmen. 'Fiona heeft dunne lippen.'

'Volle lippen zijn stukken beter dan dunne lippen,' zei Turner nadrukkelijk. Hij mocht dit grappige kleine meisje wel en hij wilde graag dat ze zich beter voelde.

'Waarom?'

Turner verzond in stilte een excuus naar de goden van etiquette en fatsoen en antwoordde: 'Volle lippen zijn beter om te kussen.'

'O.' Miranda bloosde en glimlachte toen. 'Mooi.'

Turner was absurd tevreden met zichzelf. 'Weet je wat ik denk, miss Miranda Cheever?'

'Nee, wat dan?'

'Ik denk dat je alleen maar in jezelf hoeft te groeien.' Zodra hij het gezegd had, had hij spijt. Ze zou hem ongetwijfeld vragen wat hij bedoelde, en hij had geen idee wat hij daarop moest antwoorden.

Maar het vroegwijze kind hield alleen haar hoofd een beetje schuin terwijl ze over zijn opmerking nadacht. 'Ik denk dat je gelijk hebt,' zei ze ten slotte. 'Kijk maar naar mijn benen.'

Een discreet kuchje maskeerde het lachje dat in Turners keel opborrelde.

'Hoe bedoel je?'

'Nou, ze zijn veel te lang. Mama zegt altijd dat ze beginnen bij mijn schóúders.'

‘Volgens mij beginnen ze gewoon onder je middel.’

Miranda giechelde. ‘Ik bedoelde het metaforisch.’

Turner knipperde met zijn ogen. Deze tienjarige beschikte over een indrukwekkende woordenschat.

‘Wat ik wilde zeggen,’ vervolgde ze, ‘is dat mijn benen veel te lang zijn vergeleken bij de rest. Ik denk dat het me daarom steeds niet lukt om te leren dansen. Ik trap aldoor op Olivia’s tenen.’

‘Op Olivia’s tenen?’

‘We oefenen samen,’ legde Miranda kortaf uit. ‘Ik denk dat als de rest van mijn lichaam mijn benen inhaalt, ik niet meer zo stuntelig zal zijn. Dus ik denk dat je gelijk hebt. Ik moet inderdaad in mezelf groeien.’

‘Uitstekend,’ zei Turner, die met plezier vaststelde dat hij er op de een of andere manier is was geslaagd precies de juiste dingen te zeggen. ‘Nou, zo te zien zijn we er.’

Miranda keek op naar het grijze, stenen gebouw dat haar thuis was. Het stond pal naast een van de vele watertjes die de meren van het district met elkaar verbonden, en je moest een met kinderkopjes bestraat bruggetje over om bij de voordeur te komen. ‘Heel erg bedankt dat je me naar huis hebt gebracht, Turner. Ik beloof dat ik je nooit Nigel zal noemen.’

‘Belooft je ook dat je Olivia zult knijpen als zij me Nigel noemt?’

Miranda giechelde even en sloeg haar hand voor haar mond. Ze knikte.

Turner steeg van zijn paard en draaide zich toen om naar het kleine meisje om haar te helpen met afstijgen. ‘Weet je wat ik denk dat je moet doen, Miranda?’ zei hij opeens.

‘Nee, wat dan?’

‘Ik denk dat je een dagboek moet gaan bijhouden.’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Hoezo? Wie zou dat willen lezen?’

‘Niemand, gekkie. Je houdt het bij voor jezelf. En als je ooit dood bent zullen je kleinkinderen het misschien lezen, en dan zullen zij weten hoe jij was toen je jong was.’

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Wat als ik geen kleinkinderen krijg?’

Turner stak impulsief zijn hand uit en woelde door haar haar. ‘Je stelt een boel vragen, mopje.’

‘Maar wat als ik geen kleinkinderen krijg?’

Mijn god, wat was ze koppig. ‘Misschien word je wel beroemd.’ Hij zuchtte. ‘En willen de kinderen die op school over je leren meer over je weten.’

Miranda wierp hem een bedenkelijke blik toe.

‘O, goed dan, wil je weten waarom ik écht vind dat je een dagboek moet bijhouden?’

Ze knikte.

‘Omdat er een dag komt dat je in jezelf bent gegroeid, en dan zul je net zo mooi zijn als je nu al slim bent. En dan kun je alles in je dagboek teruglezen en besef je hoe dom kleine meisjes zoals Fiona Bennet zijn. En dan zul je lachen als je je herinnert dat je moeder zei dat je benen bij je schouders begonnen. En misschien zul je een klein glimlachje voor mij bewaren als je terugdenkt aan het aardige gesprekje dat we vandaag hebben gehad.’

Miranda keek naar hem op en bedacht dat hij een van die Griekse goden moest zijn waar haar vader altijd over las. ‘Weet je wat ik denk?’ fluisterde ze. ‘Ik denk dat Olivia heel veel geluk heeft dat jij haar broer bent.’

‘En ik denk dat ze heel veel geluk heeft dat jij haar vriendin bent.’

Miranda’s lippen trilden. ‘Ik zal een heel grote glimlach voor je bewaren, Turner,’ fluisterde ze.